

Posudek (vedoucího práce) na diplomovou práci Lucie Hodermarské

Analýza rychlého protiútoků v elitním ženském basketbalu

88 stran a 10 stran jako příloha, bohatě dokládáno obrázky (schémata herních situací), grafy a tabulkami – zakomponováno převážně do textu, 21 odkazů v bibliografické citaci.

V důsledku společensko ekonomických aspektů jde vývoj basketbalu, stejně jako ostatních sportů, nezadržitelně vpřed. Velmi bouřlivé období zaznamenáváme v tomto směru zhruba v posledních patnácti, dvaceti letech. Reflexe je vnímána především na pojetí herních výkonů družstev i jednotlivců v rámci vrcholové – elitní realizace. Změny v tomto pojetí do značné míry ovlivňují teorii a didaktiku sportovní hry. Je potřeba tyto změny sledovat, analyzovat a vyvozovat z nich adekvátní důsledky pro sportovní trénink nejenom dospělých, ale především dětí a mládeže.

Práce Lucie Hodermarské se zabývá problematikou rychlého protiútoků v elitním ženském basketbalu. Právě tato systémově definovaná činnost doznala v posledním období značné změny. Ukazuje se, že družstva, která důsledně usilují o rychlý protiútok, se v soutěžích prosazují nejenom atraktivitou svých herně výkonových projevů, ale také relativně vysokou efektivitou útočných akcí a obecněji – efektivitou herního výkonu. Na tomto předpokladu je v podstatě budován záměr práce. Práce si klade za cíl zjistit četnost rychlých protiútoků a jejich efektivitu u vytipovaných družstev ženského elitního basketbalu (na úrovni národních výběrů). Z toho se potom odvozují dílčí cíle formulované jako výzkumné otázky.

Práce má velmi dobrou úroveň. Opírá se o metodu přímého pozorování videozáznamů sedmi utkání z XV. mistrovství Světa žen (Brazílie, 2006), přičemž stěžejním subjektem tohoto pozorování je družstvo České republiky a jeho soupeři, lépe řečeno soupeřky. V metodice práce jsou podrobně popisovány jak postupy evidence, tak následné postupy zpracování získaných údajů. Velmi cenné jsou přitom různé pohledy, které se nabízejí zvolenou problematikou a které autorka práce nepomíjí zakomponovat do svého řešení. Je jenom škoda, že v této induktivně smýšlené elaboraci se poněkud vytrácí obecnější přístup, který v možnostech teoretických východisek znamená pojetí „klasického“ rychlého protiútoků v rámci tzv. transition game. Na omluvu autorky však budiž uvedeno, že teorie, spojené s identifikací přechodové fáze (obrana – útok, útok – obrana) jsou u nás zatím „v plenkách“. Zdá se, že tohoto přístupu se v teorii a didaktice basketbalu stále jaksí obáváme.

Práci doporučujeme k obhajobě. I přes uvedenou skutečnost, možná posuzovanou jako určitý alibismus, splňuje kritéria obdobných materiálů a svědčí o serióznosti studia zvoleného námětu. Práce je bohatě dokumentována schémata řešení různých útočných akcí, vypořádaným četnostem nechybí ilustrace grafických znázornění. Problematika v komplexu teoretických východisek „transition game“ by se mohla stát předmětem obhajoby.

V Praze 18.4.2007

PaedDr. Michael Velenský, Ph.D.